

15795 LLEI 20/1994, de 6 de juliol, de reforma de l'article 54 de la Llei del Registre Civil. («BOE» 161, de 7-7-1994.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei,
Sapigheu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El dret dels pares a triar per als seus fills els noms propis que considerin més convenients està subjecte a limitacions que no es corresponen amb el principi de llibertat que ha de presidir aquesta matèria i que demana la societat espanyola actual. En particular, és inconvenient la regla que imposa que els noms propis s'han de consignar en alguna de les llengües espanyoles, cosa que comporta que s'hagin de rebutjar noms estrangers coneguts, freqüents en l'entorn cultural europeu, pel fet de tenir una traducció usual als idiomes d'Espanya, i que, en canvi, s'admetin antropònims exòtics sense equivalent en aquests idiomes. Les conseqüències desfavorables s'accentuen en el cas d'espanyols nascuts fora d'Espanya o si un dels progenitors té una nacionalitat estrangera.

Aquesta Llei no preveu el problema, comú en els cognoms, de la transliteració en caràcters llatins dels noms propis escrits en alfabetos diferents, perquè aquesta és una qüestió que queda englobada en la més general de la traducció de documents estrangers. El seu propòsit fonamental és el d'admetre per als espanyols els noms propis estrangers. Alhora, els escassos límits que es formulen tendeixen a protegir els fills davant d'una elecció irreflexiva o arbitrària dels pares, que pugui perjudicar el nascut pel caràcter pejoratiu o impropri del vocable escollit o pel fet de no individualitzar suficientment la persona.

La reforma de l'article 54 de la Llei del Registre Civil es completa amb una norma de caràcter transitori que ofereix una via senzilla perquè els espanyols, inscrits en un registre civil estranger amb un altre nom propi, puguin obtenir la inscripció en el Registre Civil espanyol. És clar que, per a altres hipòtesis o transcorregut el termini que preveu aquesta norma, queda estalviada la possibilitat d'obtenir la modificació del nom propi pel camí d'un expedi-

ent registral de conformitat amb les disposicions generals en vigor.

Article únic.

L'article 54 de la Llei del Registre Civil queda redactat d'ara endavant de la manera següent:

«En la inscripció ha de constar el nom que es posa al nascut, per bé que no s'hi pot consignar més d'un nom compost ni més de dos de simples.

Queden prohibits els noms que objectivament perjudiquin la persona, així com els diminutius o les variants familiars i col·loquials que no hagin obtingut substantivitat, els que en facin confusa la identificació i els que indueixin en el seu conjunt a error quant al sexe.

No es pot imposar al nascut el mateix nom que tingui un dels germans, llevat que hagi mort, ni tampoc la seva traducció usual a una altra llengua.»

Disposició transitòria única.

A petició de l'interessat o dels representants legals, formulada en el termini de tres anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, l'encarregat ha de substituir el nom propi consignat en la inscripció de naixement per aquell amb el qual estigui designada la mateixa persona en la inscripció de naixement practicada en un registre civil estranger. La substitució està subjecta a la justificació d'aquesta circumstància i no és procedent si el nom pretès incorre en les prohibicions que estableix l'article 54 de la Llei del Registre Civil.

Disposició final única.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 6 de juliol de 1994.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ